

Basın Açıklaması Temsiliyet Vahyin Yerini Aldığında

1 Ocak 2026'da Zohran Mamdani'nin yemin töreni, tıpkı kendisinden öncekiler gibi Batı demokrasisi içinde "Müslüman temsiliyetinin" bir kilometre taşı olarak kutlanıyor. Ancak bu sembolizm ve kimlik siyasetinin ötesinde, İslam'ın siyasi doktrininin temeline dokunan çok daha ciddi bir soru bulunuyor: Bir Müslümanın yasama pozisyonunda bulunması caiz midir?

Bu tür siyasi görünürlük anları, Müslümanlar için sadece temsiliyetten ziyade ilkelere dair hayati soruları gündeme getirir. Zira İslam, amelleri popülariteye, sembolizme veya algılanan menfaate göre değil, İlahi rehberliğe göre değerlendirir. Müslümanlar olarak amellerimiz, toplumsal kabul veya siyasi faydacılığa göre değil, vahye uygunluklarına göre ölçülür. Bu değerlendirmenin merkezinde ise şu soru yatar: Yasa koyma (teşri) yetkisi kime aittir?

Demokrasi, tarafsız veya değerden bağımsız bir yönetim mekanizması değildir. Aksine demokrasi; laik bir sistemdir, egemenliğin insanlara ait olduğu ilkesine dayanır. Bu sistemde kanunlar çoğunluğun iradesine göre yapılır, değiştirilir veya yürürlükten kaldırılır. Buna karşılık İslam'a göre egemenlik (Hakimiyet) ve teşri yetkisi yalnızca Allah'a aittir. Allah *Subhânehu ve Teâlâ* şöyle buyuruyor:

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ **"Hüküm ancak Allah'a aittir."** [Yusuf 40]

Bu ayet, İslam'da hukukun ve otoritenin kaynağı konusunda hiçbir belirsizliğe yer bırakmaz. Yalnızca garezden, şahsi çıkardan ve hatadan münezze olan Allah *Subhânehu ve Teâlâ*, hakiki ve adil Yasa Koyucu olabilir. Buna karşılık insanlar ise; doğası gereği sınırlıdır, arzuya, baskıya, tutarsızlığa ve zulme eğilimleri sebebiyle, teşri yetkisini üstlenmeye ehil değildirler. Dolayısıyla insanın kanun koyma iddiası temelden bâtıldır.

Bu ilkeye rağmen Müslüman politikacılar defalarca Allah'ın hükümleriyle çelişen laik ve beşerî anayasaları koruyacaklarına dair yemin etmişlerdir! Zohran Mamdani'nin Kur'an üzerine yemin ederek göreve başlaması, bu fiili sembolik veya törensel kalmaz. Bilakis bu, apaçık bir siyasi bağlılık beyanıdır. Bu yemin, İslam'ı bireysel inanç ve ibadet alanına hapsetmeyi; buna karşılık yönetim, hukuk ve kamusal hayatı beşerî teşri otoritesine teslim etmeyi kabul ettiğini ilan etmektir. Allah *Subhânehu ve Teâlâ*, bu tür meseleler hakkında açık ve ciddi bir uyarıda bulunmaktadır:

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ **"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridir."** [Maide 44]

فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ **"İşte onlar zalimlerin ta kendileridir."** [Maide 45]

فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ **"İşte onlar fasıkların ta kendileridir."** [Maide 47]

Bu ayetler, Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmenin ne tali ne de ikincil bir mesele olmadığını; iyi niyet, siyasi zorunluluk veya azınlık statüsü gibi mazeretlerle geçiştirilemeyeceğini vurgulamaktadır. Bilakis bu konu, Allah'a iman ve O'na teslimiyetle doğrudan ilgili temel bir akide meselesidir.

Laik demokratik sistemlere katılımı savunanlar sıklıkla, bu yolla "sistemi içeriden değiştirme" imkânı elde edileceğini ileri sürmektedirler. Ancak Batı'daki on yıllardır süren Müslüman siyasi katılımı, bunun tam tersini ispatlamıştır. Artan temsiliyete rağmen; Gazze, Sudan, Suriye, Doğu Türkistan, Keşmir ve diğer yerlerdeki kardeşlerimizin katledilmesi hız kesmeden devam etmektedir. Bu gerçek, demokratik entegrasyonun gerçek işlevini ifşa etmektedir: Bu bir güçlenme değil, bir eritme ve kontrol altında tutma

operasyonudur. Sistem, Müslümanları kendi çarkına entegre ederek, ideolojik temellerini korurken muhalefeti etkisiz hale getirmektedir.

İslam, laik yönetime asimile olmak uğruna sembolik temsili ve taviz vermeyi savunmaz. Aksine İslam, Vahye dayalı bir liderliği emreder. Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Kureys meclislerinde ne bir koltuk arayışı içerisine girmiş ne de İslam öncesi hukuku (Cahiliye'yi) içeriden reforme etmeye çalışmıştır. Aksine otoriteyi bizzat İslam üzerine tesis etmek için çalışmıştır.

Ümmetin sorunu, makam sahibi Müslüman yüzlerin eksikliği değildir. Ümmetin asıl musibeti, İslami bir otoritenin yokluğudur. Müslümanlar, laik siyasi katılımın sahte vaatlerini reddedip kendilerini İslam ile yönetimi yeniden tesis etmeye adanmadıkça, temsiliyet sadece bir oyalama, siyasi sadakat ise temelden yanlış bir yönelim olarak kalmaya devam edecektir.

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Amerika

Medya Bürosu

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.turkiyevilayeti.com | www.hizb-america.org